

Азъ отначало си помислихъ, че не си ти, а самъ дѣдо Коледа. О, колко ми се иска да дойде по-скоро Рождество!

Лицето на бащата се малко помрачи.

— До Рождество има повече отъ една седмица, миличка! — отговори той. Но дали дѣдо Коледа ще може да намѣри пж-тя въ такава голѣма гора, гдето има толкова дълбокъ снѣгъ!

— Ахъ, татенце! — каза тихо момиченцето — нима ти не знаешъ, че дѣдо Коледа може да отиде кждето поиска? И въ снѣгъ, и въ студъ, и... и... и въ голѣмата, тъмна гора... Това не е трудно за него.

И момиченцето, облѣчено въ нощната си дрешка отъ синя фанела, започна да скача на креватчето, предвкушвайки отъ рано щастието си.

Деви остави креватчето на детето си съ мжка и, като дойде до печката, тури въ нея още дърва. Следъ това обу коженитѣ „лапатари“, облѣче палтото си, нахлу топли ржкавици и излѣзе да нахрани добитъка.

Кжщичката бѣше на самия край на полянката, отгдето започваше вече гжста гора. Цѣлиятъ дворъ бѣше покритъ съ ослѣпително блѣскавъ снѣгъ. Отъ вратата се започваше пжть, който водѣше къмъ селото. Всичко бѣше залѣно отъ дивна свѣтлина, но по лицето на Деви мина сѣнка отъ тжга. Той си спомни за далечното ми-